

Så uanset om vi tager det sådan mere ideologisk prægede udgangspunkt eller vi tager det konkrete og praktiske udgangspunkt, kan jeg ingen af stederne finde holdepunkt for at skulle støtte lovforslaget.

Kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen): Jeg siger tak for den store velvilje over for det her lovforslag. Det er jo næsten alle partier i Folketinget, der støtter det, så det er jeg selvfølgelig taknemlig for.

Hr. Kim Andersen formulerede det så flot ved at sige, at det her lovforslag bidrager til at kaste mere lys over kulturen, og at de regionale kulturforsøg i sig selv har kastet mere lys over kulturen, forstået på den måde, at der er blevet en større synliggørelse af kulturen lokalt, og det er jeg sådan set meget enig i.

Det, at vi overhovedet har lavet forsøg, og det, at vi nu laver kulturaftaler, bidrager i høj grad til at synliggøre den lokale kultur, som har det med at drukne en lille smule i forhold til alle de andre vigtige politikområder, der er ude i kommunerne.

Men hr. Kim Andersen havde også nogle bekymringer over administrationen og de administrationsenheder, der skal etableres. Hvad nu med det her armslængdeprincip, hvordan skal det håndhæves, og hvordan ser det ud? Og sagen er den, at i bemærkningerne til § 3 er der en lang beskrivelse af, hvordan man rent faktisk kan indrette sig for at leve op til armslængdeprincippet.

I stedet for at vi fra politisk side eller fra Kulturministeriets side afgør, hvordan man lever op til armslængdeprincippet, altså princippet om, at der skal være professionalisme i vurderingen af, hvilke projekter der skal have støtte, har vi gjort det, at vi lader det være op til de lokale kræfter at finde ud af, hvordan man indretter sig bedst. Der er en række forslag i bemærkningerne til § 3, altså forslag til, hvordan man kan gøre det.

Med hensyn til kriterierne for at indgå en kontrakt er det sådan, at Kulturministeriet vil fastsætte nogle overordnede mål for, hvad det er, der skal opnås med kulturkontrakten.

Udgangspunktet vil være det, hr. Kim Andersen kaldte den naturlige interesse fra lokalområdet side, det vil sige de lokale ønsker. Derudover har vi selvfølgelig en lovgivning og nogle principper i en lovgivning, som man skal leve op til i forbindelse med indgåelse af kulturkontrakten. Udgangspunktet må nødvendig-

vis være det udgangspunkt, vi har for kulturpolitikken, og dér er værdierne kulturelt demokrati, ytringsfrihed, kvalitet og decentralisering. Det kan man sige er de overordnede kulturpolitiske værdier, som ligger til grund for indgåelsen af kulturkontrakter.

Hr. Brian Mikkelsen havde også ros tilovers for lovforslaget, om end ikke alt var lutter lagkage. Der blev spurgt: Er der nu nok frihedsgrader? Det kommer selvfølgelig an på, hvad man forstår ved nok. Men det er klart, at der er langt flere frihedsgrader for de kommuner og regioner, der vælger at indgå en regional kulturaftale, end der er for andre.

Formålet med at lave kulturkontrakterne er jo netop, at regionen får pengene ud for 4 år ad gangen og dér har en større frihed, end man ellers ville have, til at fordele pengene til de forskellige kulturelle initiativer.

Og så om de økonomiske konsekvenser. Dér er jeg meget enig med hr. Brian Mikkelsen i, at der er en stor synergieffekt i den måde, vi nu tilrettelægger kulturpolitikken på, en synergieffekt på den måde, at de statslige midler og de lokale midler får bedre mulighed for at spille sammen, end de har haft tidligere, forstået på den måde, at de lokale politikere får større frihed til at sørge for, at pengene bliver anvendt så fornuftigt og så effektivt som muligt.

Hr. Ole Sohn lagde vægt på, at det her initiativ bidrager til øget dialog og gensidig inspiration, og det er præcis også det, der er bevæggrundene for regeringen i forbindelse med indgåelse af kulturkontrakter. Vi har ment, at det er fuldstændig afgørende at fortsætte den gode dialog, vi har haft i forbindelse med de regionale kulturforsøg, i en mere bindende aftale.

Hr. Ole Sohn spørger: Hvordan får man det lokalpolitiske engagement, samtidig med at man bevarer den kunstfaglige professionalisme i kulturpolitikken? Og det er da også en meget vanskelig balancegang. Hvordan sikrer man, at politikerne både er optaget af kulturen, og at der samtidig er den nødvendige kunstfaglige ekspertise i vurderingen af projekter?

Men må jo sige, at politikerne i Folketinget har levet med det i mange år og klaret det i mange år, fordi det jo også på landsplan er sådan, at vi lægger ansvaret for den kunstfaglige vurdering i vores råd og nævn, og så er det politikerne, der udstikker de overordnede rammer. Jeg er fuldstændig sikker på, at den balance kan man også klare lokalt.